

# Cartea lui Daniel - Numărul o sută cincizeci

## *Interpretarea lui Ezechiel 37 și relevanța sa pentru zilele de pe urmă*

Jeff Pippenger

2024-03-21

După ce Ezechiel descrie procesul prin care cele două neamuri devin una, el arată apoi că neamul va fi cârmuit de împăratul David și că El va încheia un legământ cu ei și că cortul Său va fi cu ei.

Și nu se vor mai întina cu idoli lor, nici cu lucrurile lor urâcioase, nici cu vreuna dintre fărădelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și îi voi curăți; astfel, ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Și robul Meu David va fi împărat peste ei; și toți vor avea un singur păstor; ei vor umbla și în judecățile Mele, vor păzi hotărârile Mele și le vor împlini. Și vor locui în țara pe care am dat-o lui Iacov, robul Meu, în care au locuit părinții voștri; și vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor, pentru totdeauna; iar robul Meu David va fi căpetenia lor pentru totdeauna. Mai mult, voi încheia cu ei un legământ de pace; va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi așeza, îi voi înmulți și Îmi voi pune sanctuarul în mijlocul lor pentru totdeauna. Cortul Meu va fi și el cu ei; da, Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor cunoaște că Eu, Domnul, sfințesc pe Israel, când sanctuarul Meu va fi în mijlocul lor pentru totdeauna. Ezechiel 37:23–28.

Ezekiel, capitolul treizeci și șapte, oferă o prezentare foarte detaliată a sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii. Cele două toiege urmează să devină o singură națiune atunci când divinitatea este unită cu omenirea, iar vor avea un împărat peste ele. Acea singură națiune este biserica lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, care sunt cei o sută patruzeci și patru de mii. Cele două toiege sunt cele două perioade de împrăștiere pentru împărățiile de nord și de sud ale lui Israel. Acele două toiege sunt cei pe care Pavel îi identifică drept „trupul”, atunci când Îl identifică, de asemenea, pe Hristos drept „capul” aceluși trup. Ezechiel identifică „capul” lui Pavel drept „împăratul David”, iar „trupul” drept „o singură națiune”.

În mesajul care a fost dat adventismului în 1856, așa cum este reprezentat de seria neterminată despre „cele șapte vremi” a lui Hiram Edson din 1856, Edson face referire la profeția din Isaia, capitolul șapte, despre șaiszeci și cinci de ani, ca punct de referință biblic pentru punctele de început ale ambelor perioade de șapte vremi. Profeția timpului de șaiszeci și cinci de ani este așezată într-un context enigmatic, asemănător pasajelor din cartea Apocalipsei care spun: „cine are urechi, să audă.” Dacă aveți ochi care pot vedea și urechi care pot înțelege, există ceva foarte minunat în acel pasaj.

Căci capul Siriei este Damascul, și capul Damascului este Rețin; și peste șaiszeci și cinci de ani, Efraim va fi zdrobit, încât să nu mai fie un popor. Și capul lui Efraim este Samaria, și capul Samariei este fiul lui Remalia. Dacă nu veți crede, cu siguranță nu veți dăinui. Isaia 7:8, 9.

Profeția de șaiszeci și cinci de ani a început în 742 î.Hr., iar înăuntrul acelor șaiszeci și cinci de ani, nouăsprezece ani mai târziu, în 723 î.Hr., împărăția de nord a lui Israel a fost dusă în robie de

Asiria; iar când acei ani s-au încheiat, în 677 î.Hr., Manase a fost luat captiv în Babilon. Acei șaizeci și cinci de ani au fost, de asemenea, reprezentați în împlinirile sfârșitului împrăștiilor celor două națiuni, care urmau să devină un singur toiag în narațiunea lui Ezechiel. Ei au marcat, respectiv, anii 1798, 1844 și 1863. În versetele care identifică solia ce a fost respinsă în 1863 se află o descoperire profetică specială, în care este încadrată profeția.

Este descoperirea că „capul” unei națiuni este cetatea ei de scaun, iar „capul” cetății de scaun este împăratul. Ea aduce doi martori pentru această descoperire, iar apoi încheie întreaga prorocie și descoperire cu enigma: „Dacă nu veți crede, negreșit nu veți fi statorniciți.” Dacă nu credeți că împăratul este capul și că capul este cetatea de scaun, atunci nu veți fi statorniciți.

Neamul lui Ezechiel, care este alcătuit prin unirea celor două toiege ale împărățiilor de miazănoapte și de miazăzi, urma să aibă un rege, care este un cap, care este cetatea de scaun a neamului. Întregul pasaj din Ezechiel vorbește despre caracteristicile profetice ale sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care reprezintă unirea Dumnezeirii cu omenirea în timpul perioadei sunării celei de-a șaptea trâmbițe a islamului celei de-a treia nenorociri.

Zilele sunării celei de-a Șaptea Trâmbițe, din capitolul zece al Apocalipsei, au început atunci când nu mai avea să fie „timp”, adică la 22 octombrie 1844, când a sosit al treilea înger. În acel moment, Ioan a trăit amărăciunea acelei date și atunci și acolo i s-a spus să măsoare templul, dar să lase deoparte istoria celor o mie două sute șaizeci de ani ai călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii, căci acea perioadă fusese dată neamurilor.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că nu va mai fi timp; ci că, în zilele glasului îngerului al șaptelea, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit robilor Săi, prorociei. Și glasul pe care l-am auzit din cer mi-a vorbit din nou și a zis: „Du-te și ia carticica deschisă din mâna îngerului care stă pe mare și pe pământ.”

Si m-am dus la inger si i-am zis: Da-mi carticica. Iar el mi-a zis: Ia-o si mananc-o; ea iti va amari pantecele, dar in gura ta va fi dulce ca mierea. Si am luat carticica din mana ingerului si am mancat-o; si in gura mea a fost dulce ca mierea; iar dupa ce am mancat-o, pantecele meu s-a amarât. Si mi-a zis: Trebuie sa prorocesti din nou inaintea multor popoare, si neamuri, si limbi, si imparati. Si mi s-a dat o trestie asemenea unei nuiele; iar ingerul statea, zicand: Scoala-te si masoara Templul lui Dumnezeu, si altarul, si pe cei ce se inchina in el. Dar curtea de afara a Templului las-o la o parte si n-o masura; caci a fost data neamurilor: si cetatea sfanta o vor calca in picioare patruzeci si doua de luni. Apocalipsa 10:5-11:2.

Hekalu ambayo Yohana alipaswa kuipima tarehe 22 Oktoba, 1844, ilikuwa hekalu ambalo ndani yake kulikuwa na waabuduo. Ua wa nje ulipaswa kuachwa kando. Hekalu ambalo lina madhabahu, nalo pia lina waabuduo ndani yake, ni Patakatifu pa mahali patakatifu pa mbinguni. Kulikuwa na madhabahu katika ua wa nje, lakini hiyo ilipaswa kuachwa kando; kwa hiyo madhabahu nyingine pekee katika patakatifu pa Mungu ni madhabahu ya uvumba iliyoko katika Patakatifu. Wakati wa kuwasili kwa malaika wa tatu mwaka 1844, ambako kulifanisha kuwasili kwa malaika wa tatu

mwanzoni mwa wakati wa kutiwa muhuri tarehe 11 Septemba, 2001, hekalu lilikuwa na sehemu mbili tu.

Պատարագարանը Եկեղեցու խորհրդանիշն էր, որը Պողոսը նույնացնում է մարմնի հետ, իսկ Սրբութիւն Սրբոցը մարմնի գլխի խորհրդանիշն էր: Սուրբ վայրը մարդկության խորհրդանիշն է, իսկ Սրբութիւն Սրբոցը՝ աստվածության խորհրդանիշը: Չոհասեղանը և այն ծուխը, որ բարձրանում էր զոհասեղանից, վեր էր ելնում և մտնում Սրբութիւն Սրբոց, ներկայացնում են այն կետը, որտեղ մարդկությունը միանում էր աստվածությանը: Մարդկությունը կարող է միայն հավատքով մտնել Սրբութիւն Սրբոց, սակայն հավատացյալների փորձառությունը գտնվում է Սուրբ վայրում:

Acolo ei trebuie să mănânce Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum este reprezentat de pâinile de pe masa punerii înainte. Acolo ei trebuie să lase lumina lor să strălucească înaintea oamenilor și să-L slăvească pe Tatăl lor ceresc, așa cum este reprezentat de sfeșnicul cu șapte brațe, despre care ni se spune că reprezintă Biserica. Acolo ei trebuie să se unească cu divinitatea, în timp ce rugăciunile lor se înalță, împreună cu meritele lui Hristos, chiar în prezența Dumnezeirii.

Od 1798. do 1844. Arhitekt Hrama podizao je hram čovječstva koji je namjeravao sjediniti sa Svojim hramom božanstva, ali se čovječstvo pobunilo. Od 2001. godine, On ponovno podiže hram čovječstva, predstavljen kao sto četrdeset i četiri tisuće. Prema Ezekielu, „kralj David” treba vladati nad narodom, koji se preobražava iz doline mrtvih, suhih laodikejskih kostiju u silnu vojsku koja se podiže kao stijeg pri uskoro dolazećem nedjeljnom zakonu.

दक्षिणी राज्य यहूदा वह स्थान था जहाँ राजधानी यरूशलेम स्थिति थी, और राष्ट्र, राजा तथा राजधानी “सरि” का प्रतिनिधित्व करते हैं। नश्चय ही यदत्तुम विश्वास करोगे, तो स्थरि कएि जाओगे। उत्तरी और दक्षिणी राज्यों के संबंध में, यहूदा “सरि” था; वही राजधानी थी, और वही वह नगर है जिसै प्रभु ने अपना नाम रखने के लिए चुना। उत्तरी राज्य “शरीर” था। सुलैमान के धर्मत्याग के कारण प्रभु ने सुलैमान के वरिद्ध वरिधियों को खड़ा किया। उन वरिधियों में से एक यारोबाम था, जो वभिजति उत्तरी राज्य इस्राएल का पहला राजा बना।

Iar Ieroboam, fiul lui Nebat, efratit din Țereda, slujitorul lui Solomon, a cărui mamă se numea Țerua, o femeie văduvă, și-a ridicat și el mâna împotriva împăratului. Și iată care a fost pricina pentru care și-a ridicat mâna împotriva împăratului: Solomon a zidit Milo și a întărit spărturile cetății lui David, tatăl său. Omul acesta, Ieroboam, era un viteaz puternic; și Solomon, văzând că tânărul era harnic, l-a pus mai-mare peste toată sarcina casei lui Iosif. Și s-a întâmplat, în vremea aceea, când Ieroboam a ieșit din Ierusalim, că prorocul Ahia din Șilo l-a întâlnit pe drum; acesta se îmbrăcase cu o haină nouă; și ei doi erau singuri în câmp. Atunci Ahia a apucat haina cea nouă care era pe el și a rupt-o în douăsprezece bucăți. Și i-a zis lui Ieroboam: „Ia-ți zece bucăți; căci așa zice Domnul, Dumnezeul lui Israel: «Iată, voi smulge împărăția din mâna lui Solomon și-ți voi da zece seminții. (Dar el va avea o seminție, din pricina robului Meu David și din pricina Ierusalimului, cetatea pe care am ales-o dintre toate semințiile lui Israel.)»”

Pentru că M-au părăsit și s-au închinat Astarteei, zeița sidonienilor, lui Chemoș, dumnezeul moabiților, și lui Milcom, dumnezeul fiilor lui Amon, și n-au umblat în căile Mele, ca să facă ceea ce este drept înaintea ochilor Mei și să păzească poruncile Mele și judecățile Mele, cum a

făcut David, tatăl lui. Totuși, nu voi lua din mâna lui toată împărăția, ci îl voi face căpetenie în toate zilele vieții lui, din pricina lui David, robul Meu, pe care l-am ales, pentru că a păzit poruncile Mele și legile Mele. Dar voi lua împărăția din mâna fiului său și ți-o voi da ție, și anume zece seminții. Iar fiului său îi voi da o seminție, pentru ca David, robul Meu, să aibă totdeauna o lumină înaintea Mea, în Ierusalim, cetatea pe care Mi-am ales-o ca să-Mi pun Numele acolo. 1 Împărați 11:26–36.

Țara care a fost creată atunci când Ezechiel a unit cele două toiege urma să-l aibă pe „David” ca rege, iar David a domnit din Ierusalim, cetatea de scaun în care Dumnezeu a ales să-Și pună Numele. Cele zece seminții din nord erau un simbol al trupului, iar Ierusalimul era simbolul capului. Din pricina păcatelor lui Manase, Iuda a fost dus în robie la Babilon în anul 677 î.Hr., începând astfel împrăștierea celor „șapte vremi” împotriva împărăției de sud. În acel timp, Domnul a lepădat Ierusalimul.

Totuși, Domnul nu S-a întors din iuțimea mării Sale mâinii, cu care I se aprinsese mânia împotriva lui Iuda, din pricina tuturor mâniilor cu care Manase Îl mâniase. Și Domnul a zis: „Voi îndepărta și pe Iuda dinaintea feței Mele, cum am îndepărtat pe Israel; și voi lepăda cetatea aceasta, Ierusalimul, pe care l-am ales, și casa despre care am zis: «Numele Meu va fi acolo.»” 2 Împărați 23:26, 27.

A fost în „casa” din Ierusalim unde El a ales să-Și așeze Numele, iar cetatea și casa au fost lepădate, însă prin Zaharia a fost făcută promisiunea că Domnul va alege din nou Ierusalimul.

Atunci îngerul Domnului a răspuns și a zis: O, Doamne al oștirilor, până când nu vei avea milă de Ierusalim și de cetățile lui Iuda, împotriva cărora Te-ai mâniat acești șaptezeci de ani? Și Domnul a răspuns îngerului care vorbea cu mine cu cuvinte bune și cuvinte de mângâiere. Apoi îngerul care vorbea cu mine mi-a zis: Strigă, zicând: Așa vorbește Domnul oștirilor: Sunt plin de o mare gelozie pentru Ierusalim și pentru Sion. Și sunt foarte mâniat pe neamurile care trăiesc în liniște; căci Eu M-am mâniat numai puțin, dar ele au ajutat la sporirea nenorocirii. De aceea, așa vorbește Domnul: M-am întors la Ierusalim cu îndurări; casa Mea va fi zidită în el, zice Domnul oștirilor, și o frânghie de măsurat va fi întinsă peste Ierusalim.

Încă strigă și zi: Așa vorbește Domnul oștirilor: Cetățile Mele vor fi iarăși pline de belșug și se vor întinde; Domnul va mângâia iarăși Sionul și va alege iarăși Ierusalimul. Apoi mi-am ridicat ochii și m-am uitat, și iată patru coarne. Și am zis îngerului care vorbea cu mine: Ce sunt acestea? El mi-a răspuns: Acestea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, pe Israel și Ierusalimul. Și Domnul mi-a arătat patru fierari. Atunci am zis: Ce au venit aceștia să facă? Și el a vorbit, zicând: Acestea sunt coarnele care au risipit pe Iuda, astfel încât nimeni nu-și mai ridică capul; dar aceștia au venit să le înspăimânte, să alunge coarnele neamurilor, care și-au ridicat cornul asupra țării lui Iuda ca s-o risipească.

Și iarăși mi-am ridicat ochii și am privit, și iată, un om avea în mână o funie de măsurat. Atunci am zis: „Încotro mergi?” Și el mi-a spus: „Să măsoz Ierusalimul, ca să văd care este lățimea lui și care este lungimea lui.” Și iată, îngerul care vorbea cu mine a ieșit, și un alt înger a ieșit să-l întâmpine, și i-a zis: „Aleargă, vorbește tânărului acestuia și spune-i: «Ierusalimul va fi locuit ca niște cetăți fără ziduri, din pricina mulțimii oamenilor și a vitelor din mijlocul lui; Căci Eu,

zice Domnul, voi fi pentru el un zid de foc de jur împrejur și voi fi slava din mijlocul lui. Hei! Hei! Fugiți din țara de la miazănoapte, zice Domnul; căci v-am risipit ca pe cele patru vânturi ale cerului, zice Domnul. Scapă-te, Sioane, tu care locuiești cu fiica Babilonului. Căci așa vorbește Domnul oștirilor: După slavă m-a trimis la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui.»

Căci, iată, Îmi voi mișca mâna împotriva lor și ei vor ajunge pradă slujitorilor lor; și veți cunoaște că Domnul oștirilor M-a trimis. Cântă și bucură-te, fiica Sionului, căci, iată, Eu vin și voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Și multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea și vor fi poporul Meu; și Eu voi locui în mijlocul tău și vei cunoaște că Domnul oștirilor M-a trimis la tine. Și Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, partea Sa, în țara sfântă, și va alege din nou Ierusalimul. Tăcere, orice făptură, înaintea Domnului, căci S-a ridicat din locașul Lui cel sfânt. Zaharia 1:12–2:13.

Promisiunile Domnului de a alege din nou Ierusalimul s-au împlinit atunci când Israelul din vechime a reconstruit Ierusalimul după captivitatea sa în Babilon, însă profeții vorbesc mai mult despre zilele de pe urmă decât despre zilele în care au trăit. Domnul a fost „ridicat din Templul Său cel sfânt” la 22 octombrie 1844, când S-a sculat și S-a mutat din Locul Sfânt în Locul Preasfânt, timp în care „orice făptură” trebuia „să tacă” înaintea Domnului, căci sosise Ziua antipică a Ispășirii, în acord cu Habacuc DOI-DOUĂZECI.

Dar Domnul este în templul Său cel sfânt: tot pământul să tacă înaintea Lui. Habacuc 2:20.

În acel timp, lui Ioan, în capitolul unsprezece din Apocalipsa, i s-a spus să măsoare templul, pe care Zaharia l-a văzut când „și-a ridicat din nou” „ochii, și s-a uitat, și iată un om cu o funie de măsurat în mână”. Atunci Zaharia a zis: „Încotro te duci?” Iar Ioan i-a zis lui Zaharia: „Să măsoar Ierusalimul, ca să văd care este lățimea lui și care este lungimea lui.” Istoria reconstruirii Ierusalimului după robia de șaptezeci de ani și istoria care a început în 1798, dar s-a încheiat în răzvrătire când al treilea înger a sosit în 1844, identifică amândouă lucrarea care a început la 11 septembrie 2001.

রাজ্যের দক্ষিণাংশ, যরিশালমে নগরী, এবং রাজা দাউদ—এ সকলই সেই “মস্তুক”, যখনে ঈশ্বররে চরিত্র প্রকাশিত হওয়ার কথা। উত্তর রাজ্য “দহে”-এর প্রতিনিধিত্ব করে; আর যখন প্রভু আবারও “যরিশালমে প্রতীকরণ” করতে, তাকে “সান্ত্বনা” দিতে, এবং আবারও তাকে “মনোনীত” করতে স্থির করলেন, তখন তিনি এক লক্ষ চুয়াল্লিশ হাজারের সীলমোহরপ্রাপ্তিকে নির্দেশে করছেন, যার মধ্যে লাওদকিয়োর মৃত শুষ্ক অস্থগিলরি একত্র সংযোজন অন্তর্ভুক্ত, এবং তার পর সেই অস্থগিলরি এক প্রবল পরাক্রান্ত সৈন্যদলে পুনরুজ্জীবনও অন্তর্ভুক্ত।

Acel lucru este reprezentat în capitolul treizeci și șapte din Ezechiel și este reprezentat prin împărățiile de nord și de sud, care oferă o asemănare a lucrării de împlinire a făgăduinței legământului de a scrie Legea Sa pe inimile și în mințile celor o sută patruzeci și patru de mii. Dintre cele două toiege, unul, și numai unul, este identificat drept capul, iar dacă credeți, dacă ochii voștri pot percepe și urechile voastre pot înțelege, aceasta îl identifică pe celălalt toieg drept trupul.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Pe temelia pe care Hristos Însuși o pusese, apostolii au zidit biserica lui Dumnezeu. În Scripturi, imaginea ridicării unui templu este folosită adesea pentru a ilustra zidirea bisericii. Zaharia Se referă la Hristos ca la Vlăstarul care avea să zidească templul Domnului. El vorbește despre neamuri ca ajutând în această lucrare: «Cei ce sunt de departe vor veni și vor zidi în templul Domnului»; iar Isaia declară: «Fiii străinului îți vor zidi zidurile.» Zaharia 6:12, 15; Isaia 60:10.

Cu privire la zidirea acestui templu, Petru spune: „Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată, într-adevăr, de oameni, dar aleasă de Dumnezeu și scumpă, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă, ca să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos.” 1 Petru 2:4, 5.

„În cariera lumii iudaice și a celei dintre neamuri, apostolii au lucrat, scoțând pietre pentru a le așeza pe temelie. În epistola sa către credincioșii din Efes, Pavel a spus: «Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici venetici, ci împreună-cetățeni cu sfinții și membri ai casei lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și a prorocilor, Isus Hristos Însuși fiind Piatra din capul unghiului; în El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.» Efeseni 2:19–22.

Iar corintenilor le-a scris: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, ca un meșter-zidar înțelept, eu am pus temelia, iar altul zidește deasupra. Dar fiecare să ia seama cum zidește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decât cea care a fost pusă, care este Isus Hristos. Iar dacă cineva zidește pe această temelie aur, argint, pietre prețioase, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi făcută cunoscută; căci ziua o va arăta, pentru că se va descoperi în foc; și focul va încerca lucrarea fiecăruia, de ce fel este ea.” 1 Corinteni 3:10–13.

„Apostolii au zidit pe o temelie sigură, și anume pe Stânca veacurilor. La această temelie au adus pietrele pe care le-au scos din lume. Zidarii nu au lucrat fără piedici. Lucrarea lor a fost făcută nespun de dificilă prin împotrivirea vrăjmașilor lui Hristos. Ei au trebuit să lupte împotriva bigotismului, prejudecății și urii acelor care zideau pe o temelie falsă. Mulți dintre cei care lucrau ca zidari ai bisericii puteau fi asemănați cu zidarii zidului din zilele lui Neemia, despre care este scris: «Cei ce zideau zidul și cei ce purtau sau încărcau poverile, cu o mână lucrau la lucru, iar cu cealaltă țineau o armă.» Neemia 4:17.” Faptele apostolilor, 595–597.